

Turna Düşüşleri

– Suheyla · 23 Kasım 2016

TURNA DÜŞÜŞLERİ

Mevsimlerden gül mevsimiydi,gökyüzünün uzaklarından göründü turna katarları,allı pullu telleriyle.Öncü turna bir efsanenin uzunca hikayesini taşıma uğruna kaderlerini de yüklendi sürünün tümü adına zayıf kanatlarına.Güçlü erkek kalbiyle birlikte. Eğer ki yolunu şaşırdı bütün katar da şaşkın , eğer ki vuruldu bütün sürü de öldü demektir.

Turnalar v şeklinde uçuyorlardı diğer kuşlarda da görüldüğü üzere,sol tarafında tek eşi, biricik aşkı vardı. Öncü turna hep bir ok atımlık mesafeden yüksekte olmanın emniyetini hissedirdi minicik kalbinde.Sanırdı ki yükseklerde kimse onların mutluluğunu,özgürlüğünü engelleyemez.Ya avcının soğuk tüfeğinin tetiğine ince ve narin parmaklarıyla pürdikkat dokunabileceğini ,alışılmışın dışına geçebileceğini düşünemediğini bilebilecek miydi?Ölümün ucundaki nabız sesini duyabilecek miydi?Sol arkadaki sevgili eşine nişan alacak avcının ecnebi bakışını özgür kanatlarında duyumsayabilecek miydi? Ve dokundu zalim elleriyle tetiğine.Öncü turnacık ardında doldurulamayan boşluğa bakışını dikince ikinci bir boşluk doluverdi kalbinin tam da orta yerine ve ciğerinin üstüne kocaman bir taş oturdu apansız naçare,biçare, yürüdü kursağına kadar acı pervasızca.Ölü bir beden ağırılığıyla yere çakılırken döndü havada bir ileri,bir geri,bir sağa,bir sola kendinden bihaber.Ve havada mavi,allı pullu,telli bir kaç tüyün uçuşu son kez kanatlarından hıçkırıklı bir tat bıraktı dilinde,öncü turna dayanamadı ve kuralları alaşağı ederek sürüsünü terk etti can havliyle.Hızla indi yere, sürüye mi ihanet etti yoksa aşka mı sadık kaldı bilemedi arafın orta yerinde bir yangının alevine düştü ağır,aksak .Ya turna katarı öncüsünü kaybederse,yolunu da kaybetmiş olmaz mıydı?Deli tavuk yavrusu gibi öylece dönüp durdular havada.

Gök kırmızı çığlık

Yer alaca çığlık!

Ağlamaklı yoksul ve yoksun !

Ve avcının parmaklarına mavi telli tüyler!

Ve kanlı gül mevsiminden gül bahçesine düşen dişi turnanın bedenine yapışan

Gül yaprakları.

Ellerinde son kez ağladı.

Ve bir sevgilinin,bir kadının düşüşüyle, eksik kaldı,eksildi erkek.Öncü turnanın diline dolandı al ağıtların sesi.Avcı kovdu,o durdu ,mermerden bir heykel gibi.Gölgesi eşinin ölü bedenine düştü sonbahardan hoyratça koparılan bir yaprak titreği gibi.

Turnalar eşsiz yaşayamazlardı,artık son çare inatçı turnaya çevirdi tüfeğinin zembereğini ve ölüm zaruriydi artık ne yapsa başından ayrılmayacağını anlamıştı .

Gül yaprakları
Turna ığlıkları
Pullu,telli tüylerle
Gökten iki sevgili düştü avcının gözlerine
Ve yer kucakladı.
Toprak son kez güneşin sırtında terini soğutarak
Aşıklar mezarına gömdü bağrında.

Süheyla Altinkaya Turan